

bou dolu pohledávky bratrských pokladen s jinými pohledávkami, jimž přísluší přednostní právo, rozhoduje o pořadí těchto nároků ustanovení Šu 246 ex. ř. Že tento § v čísle 3 mluví jen o bratrských pokladnách, nevadí, neboť pořadí těchto pohledávek platí patrně také pro příspěvky k pensijnímu fondu, které pro provozování dolů mají asi stejný hospodářský a sociálně politický význam, jak příspěvky k bratrským pokladnám. Právem proto rekursní soud při rozvrhu nejvyššího podání k pohledávce úřadovny II. všeobecného pensijního ústavu v Praze nehleděl. Pokud druhá stěžovatelka, bratrská pokladna, dovolává se k odůvodnění svého rekursu přednostního práva, které přísluší pohledávkám bratrských pokladen ve smyslu Šu 216 čís. 2 ex. ř., stačí ji poukázat na hořejší vývody.

Čís. 5347.

Žalobu ve smyslu Šu 37 ex. ř. lze podatí pouze před provedením exekuce.

(Rozh. ze dne 7. října 1925, Rv I 847/25.)

Žaloba Bohumíra K-a, by byla zrušena exekuce vyklizením, povolená žalovaným proti Bohuslavu M-ovi, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Zjištěním nižších soudů jest mezi stranami nesporno, že usnesením ze dne 7. listopadu 1923 byla straně žalované proti Bohuslavu M-ovi povolena exekuce vyklizením a odevzdáním krámu a že na základě tohoto povolení bylo vyklizení předsevzato, všechny věci byly vyklizeny a uloženy u špeditéra a Bohuslav M. byl o tom zpraven vyrozuměním soudu ze 16. prosince 1923. Žaloba na zrušení exekuce byla podána dle podacího razítka dne 26. dubna 1924. Žalobu takovou však, jak patrně z jejího účelu, možno podatí jedině před provedením exekuce, neboť dle Šu 37 odstavec prvý ex. ř. čelí proti provedení exekuce a odstavec třetí téhož Šu předpokládá výslovně, že se podává buď před počtetím, nebo po počtetí výkonu exekuce; po provedení exekuce nemá žaloba již účelu, jak vyplývá z toho, že učiněno opatření, by exekuce byla na žalobu odložena (§ 42 čís. 5, §§ 43—45), a z poslední věty Šu 37 ex. ř., že po pravoplatném vyhovění žalobě jest exekuci zrušiti, což však není více možno, byla-li exekuce již provedena. Žalobu ve smyslu Šu 37 ex. ř. lze tudíž podatí pouze před provedením exekuce, by se neminula účelem, k němuž směřuje, a jeví se proto žaloba taková v tomto období exekučního řízení bezpředmětnou a byla následkem toho právem zamítnuta.

Čís. 5348.

Bylo-li ve věci, nepřevyšující 2.000 Kč, prvním soudem žalobě vyhověno, odvolacím soudem pak žaloba (k odvolání žalovaného) pro tentokráté zamítnuta, jest dovolání žalovaného nepřipustno (§ 502, odstavec třetí, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 7. října 1925, Rv I 1107 25.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované.

D ů v o d y:

Žalobkyně navrhla odsouzení žalované k zaplacení 2.440 Kč. První soud odsoudil žalovanou k zaplacení 1907 Kč s přísl. a zamítl žalobu se zbytkem 533 Kč. Tato zamítací část vešla v moc práva. Druhý soud vyhověl odvolání žalované potud, že zamítl žalobu také ještě s další částkou 400 Kč, ale jen pro tentokrát, potvrdil však rozsudek soudu první stolice co do částky 1507 Kč s přísl. Z toho jde, že ohledně částky 1507 Kč jsou tu souhlasné odsuzující rozsudky obou nižších soudů a že dovolání v této příčině jest podle §u 502 odstavec třetí c. ř. s. ve znění cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. a čl. IV. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. a podle zák. ze dne 19. prosince 1924, čís. 292 sb. z. a n. nepřipustné, protože již odvolací soud rozhodoval o věci, jejíž hodnota nepřevyšovala 2.000 Kč a protože nelze požadovati rozhodnutí nejvyšší stolice ve sporu v nižších stolicích souhlasně rozsouzeném a hodnotu 2.000 Kč nepřevyšujícím. Nejinak jest tomu i pokud jde o částku 400 Kč, kterou žádala žalobkyně za látku, zaslanou žalované a která jest rovněž obsažena v oněch 1907 Kč, o nichž odvolací soud rozhodoval. Tu však nutno co do přípustnosti dovolání rozeznávati mezi postavením žalobkyně a žalované. První soud odsoudil žalovanou též k zaplacení 400 Kč, druhý soud žalobu v tomto bodě pro tentokrát zamítl. Rozsudek procesního soudu byl tedy v té příčině změněn, ale jen ve prospěch žalované a v neprospěch žalobkyně; leda tato byla by oprávněna, dovolávati se rozhodnutí třetí stolice, ježto nejde o věc nepatrnou (§ 502 odstavec třetí c. ř. s.), ani nikoliv ona. To jde na jevo z této úvahy: Žalovaná navrhla v první i v druhé stolici úplné zamítnutí žaloby. Tomuto návrhu pokud jde o oněch 400 Kč nevyhověl ani první ani druhý soud; v té příčině jest tu souhlas obou rozhodnutí; oba soudy jsou toho názoru, že nárok žalobní i ohledně látky jest odůvodněn; rozdíl jest jen v tom, že odvolací soud nepokládá nárok na zaplacení 400 Kč toho času ještě za zralý, kdežto první soud ano; dovolání s hlediska žalované jest i tu podle §u 502 odstavec třetí c. ř. s. nepřipustno. Opačný názor vedl by k neudržitelnému důsledku: kdyby byl odvolací soud odvolání žalované ani částečně nevyhověl, musila by se tato s tím spokojiti; když však jí částečně vyhověl, mohla by se dovolati třetí stolice?

Čís. 5349.

Pokud úmluva o odměně za sprostředkování sňatku nespadá pod předpis §u 879, odstavec druhý čís. 1 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. října 1925, Rv I 1129/25.)

Žalobkyni byl vydán Pražským magistrátem živnostenský list, jímž bylo vzato na vědomí, že žalobkyně bude v Praze provozovati živnost sdělování adres ve všech záležitostech s vyloučením veškerého dalšího